

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 212.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623144928/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

Før de forlode Lønkammeret, havde *Elisabeth*, der nu uden Stok kunde gjøre en Vandring, forladt Gaarden og var gaet ind i Skoven; herfra fulgte hun Stien over Engen til Kirken. Døren til Vaabenhuset stod aaben, Orgelet lød smukt til hende; det var Kammerjunkereren, vidste hun, der tidt tog Kirkedørs-Nøglen og gik derhen at spille ene for sig selv. Hun standsede ved en Grav. Det var *Cathrinesens*. Et af de Vers, han havde skrevet til *Trines* Bryllup, og som var aftrykt i Avisen ved Anmeldelsen om hans Død, stod ogsaa skrevet her som Epitaphium; – hans Vers vare unægteligt i høj Grad tagne i Brug! Fra Graven gik *Elisabeth* ind i Kirken, heelt op til Alteret, hvorfra Orgelspillet bedst hørtes. Det var en smuk Landsbykirke med hvidkalkede Vægge og Hvælving; til Høire i Choret var et gammelt Maleri, hvorpaa en geistligkædet Mand med et langt Skjæg stod midt imellem begge sine Koner og alle sine Børn, Sønerne til Høire, Døttrene til Venstre, de Yngste allerførrest, eensklædte Alle og med foldede Hænder. Ligeover herfor og i Choret var det herskabelige Capel, som skiltes fra Kirken ved et Jerngitter; derinde stode Kisterne opstillede i Række, men midt paa Gulvet den prægtige Marmorsarkophag fra Italien, hvori den onde Herremand, Baronessens Svigerfader, gjemtes. Her, i levende Live, havde han sviret med sine Drikkebrødre, her i den aabne Kiste havde han sat sig og drukket de ryggesløseste Skaaler, og var under disse med Et bleven taus, – død sad han med sortblaat Ansigt. Nu var her saa fredeligt og stille, en Solstraale faldt igjennem Vinduet paa de gamle ophængte Faner og paa den hvide Marmorkiste, ved hvis Fod to udhugne Engle græd; men der kom ikke Vand af Øinene, sagde Bønderne, for det kunde der ikke komme for den Kard!

De sidste Orgeltoner døde hen; Kammerjunkereren kom ned i Kirken til *Elisabeth*.

Oppe paa Gaarden var paa samme Tid *Herman* indtruffet; hans Hest var bragt i Stalden, selv gik han fra Stue til Stue, der var Ingen at finde. «Kammerjunkereren er nok ovre i Kirken,» sagde Tjeneren, og *Herman* gik derover; Orgelspillet hørte han ikke, men Døren i Vaabenhuset var aaben, der maatte være Nogen; idet han kom ind i Gangen, saae han *Elisabeth* og Kammerjunkereren i Samtale, siddende paa Knælebærken foran Alteret. De mærkede ikke ham, han fik et Indfald og vendte om igjen til Vaabenhuset, hvorfra man af en lille